

Поточну ситуацію з моніторингу злочинності у світі здійснюють інституції у структурі ООН (Рада Безпеки ООН, Економічна і Соціальна Рада ООН, Комісія ООН з Наркотиків та Злочинності), організації з безпеки США (Центральне Розвідувальне Управління), недержавні міжнародні організації («Numbeo», «Transparency International»).

Міжнародна організована злочинність є окремою складовою сучасної кримінальної картини світу, яка має характерні ознаки, що дають змогу відокремлювати її від суміжних форм злочинної діяльності. Витоками даного явища є досягнення людської цивілізації в соціально-політичній, економічній, техніко-технологічній та інформаційній сферах, які вміло використовуються злочинними організаціями.

Список використаних джерел та літератури літератури:

1. Волеводз А. Г. Правовое регулирование новых направлений международного сотрудничества в сфере уголовного процессе / А. Г. Волеводз. – М. : ООО Издательство «Юрлитинформ», 2002. – 520 с.
2. Воронин Ю. А. Транснациональная организованная преступность: Монография / Ю. А. Воронин. – Екатеринбург: Изд-во УрГЮА, 1997. – 72 с.
3. Зорин Г. А. Понятие и основные признаки транснациональной преступности / Г. А. Зорин, О. В. Танкевич. – Гродно: Изд. Гродн. филиала «Негосударственного института современных знаний», 1997. – 55 с.
4. Иванов Э. А. Отмывание денег и правовое регулирование борьбы с ним / Э. А. Иванов. – М.: Рос. Юрид. изд. дом, 1999. – 176 с.
5. Кузьмичов В. С. Слідча діяльність : характеристика та напрями удосконалення : [монографія] / В. С. Кузьмичов, Ю. М. Черноус. – К. : ЗАТ «Нічлава», 2005 – 446 с.
6. Нурбеков И. М. Некоторые организационно-тактические аспекты расследования транснациональных преступлений / И. М. Нурбеков // Рос. следователь. – 2008. – № 15. – С. 2–5.
7. Пшеничний І. В. Організована транснаціональна злочинність і роль правоохоронних органів у протидії їй: Дис. канд. юрид. наук: 12.00.08 / І. В. Пшеничний. – К., 2000. – 220 с.
8. Актуальні проблеми протидії тероризму та злочинності в контексті європейської та євроатлантичної інтеграції : вип. 13. / за заг. ред. академіка НАН України, д. т. н. В. П. Горбуліна. – К. : Нац. акад. СБ України, 2005. – 268 с.

Запольська Яна Вікторівна

студентка 5 курсу історичного факультету

Житомирського державного університету імені Івана Франка

науковий керівник: к. ю. н., доцент **Рудницька О. П.**

Актуальні питання боротьби з міжнародною організованою злочинністю

В умовах соціально-економічної глобалізації, повсюдної комп'ютеризації, переході до інформаційної стадії розвитку людської цивілізації зростає актуальність та часовість вивчення та усестороннього дослідження негативних аспектів функціонування суспільства. Одним з них є злочинність, яка набула особливих форм

на початку ХХІ ст. (тероризм, корупція), ґрунтовно інтегрувалася у світові мережеві та транснаціональні бізнес-структури (мафія), перебуває на вістрі науково-технічного прогресу (кіберзлочинність, інформаційний шпіонаж), тощо.

На сьогодні найнебезпечнішим проявом злочинності у світі є організована міжнародна злочинність (мафія) або як її ще називають транснаціональна злочинність. Її характерні ознаки: вчинення протиправних дій більше як на території одної держави; гнучка спеціалізація; чітка мережева організаційна структура; використання останніх досягнень науки і техніки, зокрема налагодження гнучкої організаційної та комунікаційної мереж завдяки використанню ресурсів Internet; оперативне реагування на зміни міжнародного законодавства; інтеграція в управлінські структури держав, міжнародних організацій, релігійних організацій; швидке реагування на суспільні виклики (безробіття, економічна криза, війна, голод, тощо); значна підтримка у населення певних регіонів світу через неофіційне фінансування соціальних проектів (Колумбія, Пакистан, Росія), тощо.

На глобальному рівні злочинність розглядають, як одну з глобальних соціально-економічних проблем людства на рівні з сировинною, енергетичною, демографічною, продовольчою проблемами; на регіональному рівні її вважають суттєвою деструктивною силою подолання відсталості, бідності, периферійності розвитку окремих територій / регіонів.

Сьогодні у правоохоронних органів і міжнародних організацій світового, регіонального та національного рівнів одне із найголовніших завдань – боротьба з міжнародною злочинністю, особливо в її найбільш небезпечних формах – організованих. Головним чином мова йде про виявлення, розкриття, розслідування, попередження злочинів міжнародного характеру, що вчинюються організованими злочинними угрупованнями. Це стосується міжнародного тероризму; захоплення заручників; відмивання доходів, отриманих злочинним шляхом; фальшивомонетництва; контрабанди; торгівлі людьми; незаконного виготовлення і збуту наркотичних засобів, психотропних речовин тощо. Відповідальність за вчинення злочинів міжнародного характеру передбачено нормами як міжнародного (конвенції, угоди), так і національного законодавства.

У боротьбі зі злочинами міжнародного характеру, вчинених організованими злочинними угрупованнями, реалізується потужна, об'ємна та різнопланова система заходів. Зокрема, у сфері кримінального судочинства мова йде про встановлення кримінальної караності певних суспільно-небезпечних діянь та уніфікації на цій основі кримінального законодавства; припинення злочинів, в тому числі тих, що готуються, застосовуючи в необхідних випадках оперативно-розшукові заходи; надання допомоги у розслідуванні кримінальних справ і здійсненні кримінального переслідування; забезпечення виконання кримінальних покарань; постпенітенціарного впливу; надання професійної технічної допомоги і попередження злочинів тощо [1, с. 35–41].

Узагальнення напрацювань провідних світових інституцій з дослідження злочинності, аналіз територіальних відмінностей розвитку злочинності за макрорегіонами світу, укладання типології держав світу за індексом злочинності, характеристика діяльності наймасштабніших злочинних формувань глобального типу (транснаціональна злочинність).

Злочинність – сукупність усіх злочинів, вчинених на певній території упродовж деякого періоду. Проблеми злочинності активно вивчають у сфері

міжнародних відносин, юриспруденції, соціології, політології, конфліктології, національної безпеки тощо.

Напрацювання у даних сферах сприяли формуванню на міжнародному рівні правових основ оцінки антисоціальних дій як злочини (Гаазька конвенція (1970); Конвенція ООН про транснаціональну організовану злочинність (2000); Конвенція про кіберзлочинність (2001)); укладанню типології злочинів, перш за все міжнародних злочинів, які загрожують миру і безпеці людства (Конвенція про запобігання злочинів геноциду та покарання за нього (1948), Конвенція про співробітництво у боротьбі з міжнародними злочинами (1991), Кодекс злочинів проти миру і безпеки людства (1996)); посиленню співробітництва між державами світу у сфері попередження та подолання злочинності (Європейська конвенція про видачу правопорушників (1957), Європейська конвенція про взаємну допомогу в кримінальних справах (1959), Конвенція про правову допомогу і правові відносини в цивільних, сімейних та кримінальних справах (1993), Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом (2002)).

Поточну ситуацію з моніторингу злочинності у світі здійснюють інституції у структурі ООН (Рада Безпеки ООН, Економічна і Соціальна Рада ООН, Комісія ООН з Наркотиків та Злочинності), організації з безпеки США (Центральне Розвідувальне Управління), недержавні міжнародні організації («Numbeo», «Transparency International»).

Андрусенко Тетяна Михайлівна
студентка 5 курсу історичного факультету
Житомирського державного університету ім. Івана Франка
науковий керівник: д. і. н., професор **Ярмошик І. І.**

Спільна сумісна власність подружжя

У сучасному світі люди часто зіштовхуються з розлученнями, які у свою чергу призводять до поділу майна чоловіком та дружиною, тому актуальним є питання спільної сумісної власності подружжя. Взагалі дане поняття означає об'єднання майна чоловіка та дружини (повністю або в певній частині) та встановлює спеціальні правила щодо його володіння, користування та розпорядження. Даний принцип означає, що майно, набуте подружжям за час шлюбу, вважається спільним, якщо інше не встановлено домовленістю сторін; подружжя має рівні права щодо майна, яке належить їм на праві спільної сумісної власності; майно належить подружжю без визначення часток кожного з них у праві власності; права подружжя на майно визнаються рівними незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу); до тих пір, поки не буде доведено протилежне, вважається, що кожен з подружжя, який здійснює правочини щодо розпорядження спільним майном, діє в інтересах подружжя.

Взагалі право спільної сумісної власності подружжя є своєрідним різновидом права приватної власності фізичних осіб. Право спільної сумісної власності не поділене на частки, тому усі співвласники мають однакове, рівне право володіти, користуватися та розпоряджатися певним майном. Така частка